

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder is zijn collega waar hij mee samenwerkt. In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student.

Jaren later ontmoet u Rolf, Rein en Doris in 'Betragt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd. Hij heeft de leiding gekregen van het rechteheteam, waarna hij Rein Klunder overhaalde om naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de vondst van een man die onder verdachte omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In de loop van deze roman ontmoet u Rolf als leidinggevend rechercheur bij de politie van Nijmegen. Jacobine Dijkman is aangenomen als internetrechercheur, zij wordt aan het team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van een verdwijning en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben.

Romans van John de Kiewit:

‘Adem en leef’

‘Jenna’

‘Je hart uit’

‘Betragt’

Auteur: John de Kiewit
Uitgever: Brave New Books
Verkoop via: Bol.com-Amazon.nl-libris.nl-de boekhandel.
Tevens via website: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit
Info: [fb/johndekiewit](https://fb.com/johndekiewit)
Email: johndekiewit@hotmail.com
5^e uitgave

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

John de Kiewit

‘De dans ontspringen’

Familiedrama

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Deel I

November 1974

Lente kon zich vagelijk herinneren dat ze meegenomen werd door een mevrouw. Ook herinnerde ze zich nog dat er iemand onbedaarlijk stond te huilen. Later hoorde ze dat het haar tante was, tante Putu de zus van haar moeder. Wiens familie Suhandi in Bandung woonde op Java.

Zij hadden haar opgevangen na het auto-ongeluk waar haar ouders bij omkwamen. Ze was toen nog geen vier jaar en tot op de dag van vandaag weet ze hoe bang ze was. Omdat ze niet begreep wat haar overkwam.

De lange reis, samen met een mevrouw, naar een ander land in een ruimte met veel stoelen waar het heel lawaaiig was. Toen ze eruit stapten, door een groot gebouw heen liepen, zag ze alleen maar vliegtuigen die in de regen stonden. Plotseling werd ze omhelst door een mevrouw en een meneer. Waarna haar adoptiemoeder zei dat ze netjes gedag moest zeggen tegen de mevrouw die met haar mee was gereisd. Even later stond ze buiten in de kou, waterkoud dat ze nog niet eerder had meegemaakt.

Na een eind lopen zat ze in een auto, achterin samen met haar adoptiemoeder. Een moeder die ze zo goed en zo kwaad als het ging redelijk begreep als ze tegen haar begon te praten. Omdat haar vader, vanaf dag één dat ze geboren was, in de ochtend altijd Nederlands met haar sprak.

Daardoor kreeg ze ook snel contact met haar klasgenootjes toen ze op haar vijfde jaar naar de kleuterschool ging.

Haar tante werd gevoelsmatig niet haar moeder, omdat ze te veel bezig was om fouten in haar leven te voorkomen. Zij was, tot op de dag dat ze het huis van haar adoptieouders verliet, de vrouw die haar steeds weer wees op de risico's in het leven. Hoe je je diende te gedragen, wat of hoe ze het ook deed.

De eerste keer dat dit haar opviel was in de derde klas van de lagere school. Toen ze thuis bij een vriendinnetje mocht blijven spelen. De hele middag was ze samen met Emma op haar kamer en geen enkele keer als haar moeder kwam kijken betuttelde ze haar. Ze was alleen maar nieuwsgierig en deed lief tegen haar dochter. Vroeg of ze het naar hun

zin hadden. Het was zo gezellig dat Emma vroeg of ze mocht blijven eten. Haar moeder regelde dat telefonisch met haar adoptiemoeder, zij zou haar om zeven uur op komen halen.

Ondanks dat ze nog maar acht jaar was vond ze het confronterend dat de moeder van Emma haar dochter geen enkele keer corrigeerde tijdens het eten. Ze rechteop moest zitten en je je mond dicht moest houden tijdens het kauwen van je maaltijd. Laat staan dat ze haar bord leeg moest eten, dat haar die avond ook niet lukte.

‘Heb je genoeg?’ vroeg Emma’s moeder, vriendelijk. ‘Maar je vond het toch wel lekker?’ waarop ze zei dat ze het heel lekker vond en dat was ook zo. Ze hielp daarna met afruimen en rende naar boven met Emma die haar uitdaagde. Ze hoorde niet haar moeder die riep: ‘let op’ of ‘maak niet teveel lawaai,’ niets van dat alles.

Tot ze binnenstapte om haar op te halen en meteen tegen haar zei dat ze haar schoenen aan moest trekken, terwijl ze daar al mee bezig was.

‘Doe je veters goed vast anders struikel je daar straks nog over. Knoop je jas goed dicht tegen de kou,’ zei ze. ‘En geef mevrouw Dekker netjes een hand en bedank haar voor haar gastvrijheid,’ waarna ze Emma’s moeder een kus op de wang gaf.

‘Dat hoeft je niet te doen hoor,’ zei haar adoptiemoeder in de auto. ‘Dat is niet nodig,’ en vroeg niet of ze het naar haar zin had gehad.

Onhandelbaar werd ze door de tijd heen. Trok zich van niets en niemand iets aan.

Het gummetje was het eerste artikel dat ze in haar zak stopte, niet betaalde bij de kassa. Waarna ze er een gewoonte van maakte om kleine dingen te stelen. Een prijskaartje verwisselde waardoor ze minder betaalde voor een duurder artikel. Bijna tien jaar was ze toen.

In de ogen van Monica en Kees deed ze het erg goed op school, waardoor ze op aandringen van haar adoptieouders de vierde klas oversloeg. Meteen doorging naar de vijfde, omdat ze deze stap makkelijk aankon.

Niets veranderde er thuis, tot ze op een dag de veters uit haar schoenen haalde. Dat schoot bij haar adoptiemoeder in het verkeerde keelgat. Je zou kunnen struikelen omdat je schoen niet goed vast om je voet zat.

‘Monica,’ zei ze standvastig. ‘Ik draag mijn schoenen in het vervolg zonder veters. Ik vind dat prettig en daarom wil ik dat.’

‘Sinds wanneer noem je mij Monica?’ antwoordde haar adoptiemoeder verbouwereerd. ‘Doe mij een plezier en blijf me alsjeblieft mama noemen.’

Ondanks haar leeftijd hield ze vol. Antwoorde: ‘nee, Monica, je bent mijn mama niet en zeker niet mijn moeder. Daarom noem ik jou bij je voornaam net zoals papa, hem ga ik het vervolg Kees noemen. Dat lijkt me beter.’

Volkomen overstuur liep Monica naar boven, naar haar slaapkamer.

’s Avonds tijdens het eten nam Kees het woord. Haar oom, de broer van haar vader die ze zich nauwelijks meer kon herinneren. Een man die het altijd eens was met zijn vrouw die geen tegenspraak duldde. Zich hoogst ongemakkelijk voelde toen hij probeerde om haar over te halen om naar haar mama te luisteren. Zij had het beste met haar voor. Het was ongepast om je mama en papa bij hun voornaam te noemen. Waarop ze antwoordde: ‘Kees, je bent mijn papa niet, jullie zorgen voor mij, maar jullie zijn niet mijn ouders.’

Volkomen uit het veld geslagen was hij daarna. Keek zijn vrouw onzeker aan, omdat hij niet wist hoe hij hier mee om moest gaan. Monica stuurde haar voor straf naar haar kamer waar ze niet vanaf mocht komen zonder haar toestemming.

Zij voelde dat niet zo, meer als vrijheid dat ze kon doen wat ze wilde, al was het maar op haar kamer. In ieder geval hoefde ze niet aan de eettafel te zitten om een spelletje te doen of rekensommen te maken waar Monica van vond dat ze daar niet goed genoeg in was. Omdat ze maar een zeven gemiddeld had. Maar een zeven, alsof dat alleen telde.

Recalcitrant werd ze als ze thuis kwam. Door Monica die

meteen een riedel op haar losliet over dingen die ze in de gaten moest houden. Dat duurde tot ze haar kamer tegen etenstijd verliet en er standaard geroepen werd: 'vergeet het licht niet uit te doen!'

Ze was één van de beste van de klas, intelligent, gedisciplineerd en een luisterend oor voor een docent. Vriendelijk was ze en beleefd en dat bleef ze tot en met het gymnasium dat ze op haar sloffen doorliep.

Achttien jaar was ze bijna en wilde naar de 'Gerrit Rietveld Academie' in Amsterdam. Ze had dit zelf bepaald nadat één van haar docenten tegen haar zei dat ze ontzettend goed kon tekenen. Alsof er een zwartwit foto werd afgedrukt.

Kees was het daar niet mee eens toen hij dat hoorde. Hij vond dat ze als kunstenaar geen droog brood kon verdienen. Zag Monica die heftig zat te knikken en dat was meestal andersom.

Vlak voor haar verjaardag werd Kees ineens formeel. Hij vertelde dat ze samen moesten praten, waarna ze na het eten met z'n drieën om de tafel zaten.

'Let goed op,' zei Monica nog, en Kees stak met veel omhaal van wal.

Het duizelde haar toen hij vroeg of ze nog vragen had. Ze schudde haar hoofd. Onmiddellijk had ze door dat ze over zoveel geld beschikte dat haar studie in Amsterdam, en een appartementje om in te wonen, geen obstakel meer kon vormen. Ze proefde de komst van haar vrijheid. Alhoewel ze nauwelijks kon bevatten wat haar zo-even was verteld. Ze keek uit naar volgende week om de bevestiging van het verhaal, dat Kees en Monica haar vertelden, te vernemen van Peter Boelens. Haar notaris in Maastricht, hij beheerde de nalatenschap van haar vader, waar zij enig erfgenaam van is.

'Ga nu niet meteen naast je schoenen lopen,' zei Monica, toen ze opstond. 'En houd je mond hierover, dit gaat niemand iets aan.'

Dat was het beste advies dat ze tot op heden van haar kreeg.

Kees wilde met haar mee naar Maastricht, maar zij wilde alleen en ging met de trein. Ze had uit zijn verhaal begrepen dat hij met ingang van haar verjaardag geen zeggenschap meer had over de nalatenschap. Waardoor ze de noodzaak van zijn aanwezigheid, als ze Peter Boelens ging ontmoeten, niet inzag.

Toen Kees zei dat hij dat zelf wel kon bepalen antwoordde ze dat het feest dan niet doorging, dan ging ze niet.

Dat was het einde van het laatste beetje begrip tussen Kees en haar.

Ze vroeg aan Maijbritt of zij meeging, dan maakten ze er samen een leuke dag van. Alleen had ze geen zin in gezien de spanningen die ze voelde.

Maijbritt Ouwes, zij werd sinds ze op het gymnasium zat haar hartsvriendin. Toen ze in de loop van het eerste kwartaal merkte dat ze net zo goed scoorde als zij. Ze presteerden allebei even goed, dat verbond die twee waardoor ze samen hun spel speelden. Maijbritt postte in een winkel bij een kleedkamer als zij wat kleding onder haar eigen kleding aantrok en zonder te betalen de winkel verliet. Spullen die ze ook voor Maijbritt pikte die dat reuze spannend vond. Haar aanmoedigde om dat ook in een schoenenzaak te proberen, waarna ze gierend van de lach door de Molenstraat liepen. Lente had haar oude schoenen teruggestopt in de schoenendoos en verliet onder dankzegging voor alle moeite de zaak.

Alleen pakte dat anders uit, voordat ze de Molenpoort binnenliepen werden ze staande gehouden door één van de medewerkers van de schoenenzaak. Zij raadde hen dringend aan om terug te keren naar de winkel, anders deed ze aangifte bij de politie. Ze kwamen er zonder kleerscheuren af, omdat Maijbritt de schuld op zich nam. Zij had Lente aangemoedigd om dit een keer te proberen, dat ze ontzettend spannend vonden omdat ze het voor de eerste keer deden. Maijbritt betaalde de schoenen om haar schuld te bevestigen en de shop-manager streek met haar hand over haar hart. Het liep tegen vijven, ze had geen zin in overwerk als ze aangifte moest doen. Lente bood netjes

haar excuses aan en Maijbritt zei ronduit dat ze allebei stom waren geweest. Dat ze dit nooit meer gingen doen.

‘We hebben mazzel,’ zei Lente, toen ze weer op straat stonden. ‘Als de politie erbij was gehaald waren de poppen aan het dansen geweest. Wie weet hadden we daardoor onze toelating op de ‘Rietveld Academie’ verspeeld.’

Maijbritt knikte heftig. Antwoordde: ‘niet meer doen, de lol is eraf,’ en schoten onbedaarlijk in de lach.

Maijbritt scoorde tijdens hun eindexamen net even beter dan zij. Samen gingen ze naar Amsterdam naar de ‘Gerrit Rietveld Academie’. Maijbritt zag dat ook wel zitten. Het jaar daarvoor hadden ze zich in oktober ingeschreven en het jaar daarop in maart deden ze toelatingsexamen, waar ze voor slaagden.

Maijbritt was sinds haar jeugd al bedreven in kleien en boetseren, aangemoedigd door haar ouders die haar op les deden. Lente presenteerde haar tekeningen die van een bijzondere kwaliteit waren, waaruit haar kunstzinnigheid sprak. Haar werk waar Kees, en vooral Monica, schamper over deden. Kunstwerkjes die ze ondanks alle tegenwerking produceerde gedurende de momenten dat ze alleen was. Het gesprek met Peter Boelens, waar ze op woensdag acht juni 1988 kennis mee maakte, kon wat dat betreft op geen beter moment komen.

Meteen kreeg ze het gevoel dat hij betrouwbaar was. Het gesprek met hem verliep makkelijk. Hij legde haar rustig uit dat hij er niet was om haar dwars te zitten. Doch diende te letten op de voorwaarden die haar vader had omschreven: ‘het zo goed mogelijk beheren van het kapitaal waar ze in principe eigenaar van was.’

Zes-honderd-tweëndertig-duizend gulden stond er op de rekening. Geld dat haar vader overhield sinds zijn zesentwintigste jaar, toen hij de wereld introk voor een Amerikaanse baggerfirma en zijn eerste klus in Nigeria voltooide. Geld dat door de jaren heen vermeerderde, mede door de rente, geld dat voor haar leven bestemd was. Ze hoorde deze verhalen over haar vader voor het eerst, die

Peter haar enthousiast vertelde. Hij kende hem vanaf de dag dat hij een deel van zijn verdiende geld bij hem onderbracht. In een stichting waar hij als notaris medebestuurder van werd.

Hij gaf haar het adres van haar familie in Bandung. Waar ze zelf, sinds ze in Nederland woonde, geen contact mee had. Volgens Peter schreef haar vader elk jaar naar haar Tante Putu, de enige die redelijk Engels kon spreken en lezen, om hen met foto's op de hoogte te houden van haar ontwikkeling. Kees en Monica hadden haar daar nooit in betrokken. Dat stoorde haar om dit nu te vernemen.

Ze vertelde Peter over haar ambities, wilde studeren in Amsterdam en daar een eigen appartement zou willen hebben. Waar hij aan mee wilde werken. Zeker toen ze hem vertelde dat ze haar vriendin als onderhuurster in huis wilde nemen die net als zij dezelfde studie ging volgen en huur ging betalen. Ze zou hem raadplegen zodra ze wist waar ze wilde gaan wonen.

Peter diende mee te tekenen toen ze een geschikte woning hadden gevonden, een verdieping aan de Lauriergracht. Een prachtige locatie die bijna drie ton kostte, eigendom bleef van de stichting tot ze onder huwelijkse voorwaarden was getrouwd. Tot die tijd bleef Peter haar mentor en coach als het ging om de financiën die haar Stichting beheerde.

Ze begreep de voorwaarden goed. Snapte helemaal dat ze niet in gemeenschap van goederen moest trouwen met een man om de helft van haar ingebrachte vermogen te verliezen als hij haar in de steek liet. Ze vond het verstandig dat ze samen met Peter het fonds beheerde, dat hij een doorslaggevende stem had. Het voelde prettig en goed bedoeld, zeker toen hij zei dat ze de aangiftes van de afgelopen zeven jaar met de accountant zou moeten bespreken. Om een beeld te krijgen hoe haar kapitaal zich ontwikkelde en welke kosten en afdrachten er in die tijd plaats hadden gevonden.

'Ik vertrouw u wel hoor,' had ze gezegd.

Hij glimlachte naar haar. Antwoorde: 'kijk het maar goed na, dan hoor ik daarna wel of je mij nog steeds vertrouwt.'

‘Heeft Kees, mijn adoptievader, geld gekregen voor zijn functie al medebestuurder?’ vroeg ze ineens.

‘Nee,’ antwoordde Peter. ‘Geen cent. Hij heeft er ook nooit om gevraagd, ook geen reiskosten of zoiets. Toen jij naar Nederland kwam kregen je adoptieouders vijf-honderdvijftig gulden per maand voor jouw opvoeding en niet meer.’

‘Fijn om te horen,’ zei ze alleen maar.

‘Zou ik een maandelijks toelage kunnen krijgen?’ vroeg ze. ‘Ik hoef niet veel geld, maar een vast bedrag per maand zou mij goed van pas kunnen komen. Ik wil geen geld van Kees en Monica als ik met mijn studie begin. Ik wil vanaf dag één zelfstandig zijn, ben niet van plan om krom te gaan liggen voor een paar centen door een baantje als kassière of bediende in een bar. Ik wil me concentreren op mijn studie en proberen om mijn geld als kunstenaar te gaan verdienen.’

Ze werden het eens, hij adviseerde haar over een bankrekening die ze diende te openen en spraken af dat ze elkaar elke drie maanden zouden ontmoeten. Zij kwam dan naar Maastricht om haar situatie met Peter te bespreken en hij bracht haar op de hoogte van de stand van zaken binnen de stichting.

Terwijl ze ‘en passant’ zijn zilveren briefopener in haar tas stopte, zette Peter datgene wat ze die dag hadden afgesproken op papier dat ze zorgvuldig nalas. Waarna ze allebei tekenden en zij een kopie kreeg. Toen ze afscheid nam kreeg ze een map van hem mee waarin alles omschreven stond, plus de balans van het afgelopen jaar. Het adres van de accountant, die ook in Maastricht kantoor hield, zat achterin. Evenals de eerste achthonderd gulden die ze vanaf die dag elke maand zou ontvangen gedurende haar studie.

Zelfverzekerd nam ze afscheid van hem en schudde zijn uitgestoken hand. Ze nam Maijbritt nog niet in vertrouwen. Zei alleen dat ze sinds vandaag een toelage ontving uit de nalatenschap van haar overleden ouders. Daarna ging ze met haar de stad in en trakteerde haar op een heerlijke lunch. Hetzelfde vertelde ze thuis toen Kees aan haar vroeg

of alles goed was verlopen. Of ze nog vragen had, want hij wilde haar graag helpen. Maar daar had ze geen behoefte aan, daar had ze Peter voor.

Diezelfde avond schreef ze een brief aan haar tante Putu in Bandung en postte hem de volgende ochtend. Vreemd voelde dat, was uitermate nieuwsgierig wanneer ze van haar een antwoord kreeg.

Vijf weken later zat er een brief van haar tante in de bus, gericht aan haar. De brief was geopend en gelezen door Monica. Waarna ze haar in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maakte dat dit de laatste keer was dat ze dit deed. Niet beseffend dat ze nog niet volwassen was en Monica het recht had om dit te doen.

Vanaf die tijd correspondeerde ze bijna elke maand met haar tante. Kreeg foto's gestuurd van haar familie waaronder ook een foto van haar vader en haar moeder op de dag dat ze trouwden. Dertig april 1968. Een foto die ze niet eerder had gezien en stopte die in een zijvak van haar schooltas.

In de loop van augustus verliet ze het huis waar ze sinds haar vierde jaar had gewoond. Trok in op de eerste verdieping aan de Lauriergracht.

Sporadisch kwam ze daarna nog in Nijmegen. Ze nodigde Kees en Monica nog een keer uit om naar Amsterdam te komen, omdat Peter vond dat ze dat aan hen verplicht was. Zij dacht daar heel anders over, maar ze deed het toch om hem tevreden te stellen.

Vijf jaar duurde de studie aan de 'Gerret Rietveld Academie'. Maijbritt trok bij haar in. Bleef twee jaar waarna ze aan een andere studierichting begon.

Zij haalde binnen een jaar haar propedeuse en bleef na het vertrek van Maijbritt voor de rest van haar studie alleen. Ze verhuurde daarna niet meer. Omdat het voor haar gevoel een vriendin moest zijn toen Maijbritt naar Arnhem vertrok, laat staan een vriend.

Geen enkele man vertrouwde ze in haar omgeving. In Amsterdam, waar het leek of ze van de ene naar de andere relatie sprongen. Met elkaar het bed deelden als ze nog maar net kennis met elkaar hadden gemaakt.

'Geen denken aan' was haar motto, waardoor ze wist dat de ware nog wel even op zich liet wachten.

Ze schreef haar emailadres in een brief aan Tante Putu, vertelde haar dat ze een webwinkel moest zoeken om te proberen haar een email terug te sturen. In de loop van het jaar volgde haar bericht dat ze een pc had gekocht. Sindsdien praatte ze bijna elke week met haar tante en wilde naar haar toe.

In 1991 kocht ze haar eerste mobieltje, maar ook een 'Apple Computer' met een digitale camera en een kleurenprinter. Daarmee ontwikkelde ze zich door de jaren heen als een kunstenaar die haar kunst digitaal tekende, zwartwit, in kleur en in 3D. Ze printte dat uit bij een gespecialiseerd bedrijf als het om een groot formaat ging. Vervolgens verkocht ze het, ingelijst en wel.

Buiten haar studie volgde ze verschillende cursussen om toegang te krijgen tot het internet en maakte haar eerste eigen website. Voor de grap maakte ze een pagina aan waarin ze adverteerde dat ze voor bedrijven en instellingen een goed vindbare website kon maken. Gelardeerd met foto's, tekeningen en images om een bedrijf zo duidelijk mogelijk in beeld te brengen.

Twee keer kwam ze jaarlijks bij Monica en Kees als één van de twee jarig was. Soms liet ze zich verleiden om de kerst met hen door te brengen of oud- en nieuwjaar te vieren. Dat steeds weer een opgave bleek voor haar.

Eén keer per jaar nodigde ze hen uit. Niet op haar verjaardag maar op de dag dat haar ouders omkwamen in Bandung, om hen niet te vergeten. Ongemakkelijke dagen waren dat, want Monica kroop meteen weer in haar rol en zag dat Kees daar toch wel moeite mee kreeg. Ze werkte haar adoptiemoeder niet tegen, ging niet in discussie met haar. Al was het maar om de sfeer te behouden voor zover die er was. Het hielp in ieder geval mee dat de tijd voor haar gevoel niet langer duurde dan ze vol kon houden.

Tot ze tijdens hun laatste bezoek vertelde dat ze een veertiendaagse reis had geboekt naar Indonesië, naar Bandung. Dat ze daar ontvangen werd door haar familie, waarna Kees protesteerde. Hij vond dat ze hem en Monica in haar plannen had moeten betrekken. Zij waren dit altijd al van plan, maar het kwam er niet van. Gedesillusioniseerd vertrokken ze, zonder een bedankje voor het lekkere eten dat ze had laten bezorgen.

Juli 1991

Zondag, de veertiende, vertrok ze naar Schiphol om vandaar richting Bandung te vliegen. Met 'Garuda Indonesia,' die rond het middaguur vertrok. Een vlucht van zestien uur vanwege twee tussenstops.

Vage beelden kwamen terug dat ze zeventien jaar geleden hier aankwam. Sindsdien had ze nooit meer gevlogen en over anderhalf uur ging ze weer terug. Naar haar geboorte-grond en dat veroorzaakte een vreemd gevoel. Vooral omdat ze dit alleen deed, gespannen was over wat haar ging overkomen.

Tante Putu stond haar op te wachten bij 'arrivals'. Samen met haar man Dede Soemita en haar nichtjes Nadya en Imelda, terwijl haar neef Dimas verlegen op de achtergrond bleef. Ze bleven nog een paar uur op de luchthaven in een restaurant om kennis te maken. Ze wisselden eerste verhalen uit waarna Dimas, nauwelijks een maand jonger dan zij, zijn schuchterheid verloor. Dede sprak geen Engels, maar tante Putu en haar kinderen wel, waardoor er snel een gevoel kwam dat ze erbij hoorde, ondanks de gebrekkige uitspraken.

Met de bus gingen ze naar een buitenwijk van Bandung waar ze haar grootouders ontmoette. Opa Muhammad en Oma Nila die hun tranen niet konden houden toen ze haar zagen. Want hun kleindochter leek sprekend op hun overleden dochter Cinta. Waarna ze de rest van de dag, tot laat in de avond, om een tafel zaten te eten en drinken, het een feest was om daar te zijn.

De volgende dag gingen ze in de buurt met z'n allen naar een kerkhof. Om bloemen te leggen op het monumentale graf van Frans en Cinta Assink-Suhandi. Overleden op dertien september 1974. Hun zwartwit foto was in de grafsteen verwerkt met een glasplaatje ervoor.

Lente kon haar tranen niet houden, voelde een arm om haar schouder en keek in de ogen van Dimas.

Dagen die voorbij vlogen. Haar oom weinig tijd had, omdat hij moest werken. Opa en oma bleven meestal thuis omdat ze niet al te best ter been waren. Waardoor ze met Tante

Putu en haar kinderen een bijzondere tijd meemaakte, het gevoel kreeg dat ze hier niet opviel.

Dinsdag en woensdag, voordat ze vertrok, hadden ze op haar verzoek en kosten een busje gehuurd, met chauffeur. Haar oom had twee vrije dagen gekregen van zijn baas. Oma Nila en opa Muhammad, die haar intussen hadden uitgelegd dat ze van Soendaneze afkomst was, gingen mee.

Twee dagen waarin ze gezamenlijk rondreden op West-Java en zij haar familie fêteerde. Arme mensen die het rijker hadden dan zij, haar uitzwaaiden op de luchthaven en hoopten dat ze snel weer terug zou komen.

Dimas stak een witte bloem in haar haar en kustte haar vluchtig op de wang.

Met een dubbel gevoel liep ze de volgende ochtend op Schiphol waar Maijbritt haar opving. Waarna ze na het weekeinde, tegen heug en meug, haar studie weer oppakte.

Toen ze bij thuiskomst 's middags haar website nakeek trof ze een bericht van de gemeente Deventer aan.

Drie dagen later zat ze op het stadskantoor tegenover een ambtenaar. Hij wisselde met haar van gedachte over een website voor de gemeente, de gemeenteraad, wethouders en burgemeester.

Ze had een kleine Sony-recorder gekocht met een micro-cassette om, na goedkeuring, het gesprek op te kunnen nemen. Met als argument dat ze zeker wilde weten dat ze alle vragen zo correct mogelijk kon beantwoorden. Waarover ze de gemeente haar offerte zou sturen.

Ze belde meteen met Peter Boelens, maakte een afspraak met hem omdat hij moest controleren of ze haar offerte goed had verwoord en goed had ingedeeld. Maar vooral dat ze haar prijzen en een tarief correct had gecalculeerd.

Eénentwintig jaar was ze toen ze haar eerste opdracht kreeg om de website voor de gemeente Deventer te maken. Een jaar voordat ze de academie succesvol afsloot. Ze vierde dat uitgebreid met Majbritt. Liepen dat weekeinde een aantal discotheken af waar ze uit haar dak ging. Ze bewoog tegen Olivier aan die met haar mee begon te dansen alsof dat de normaalste zaak van de wereld was. Hij vroeg om haar hand toen '2Unlimited' met 'Tribal Dance' gedraaid werd en voelde voor het eerst een mannenlichaam tegen het hare. Haar gedecideerd leidde in het ritme van de muziek zonder dat ze van hun plek afkwamen. Opgewonden raakte ze, dat ze weet aan de drank die ze ophad. Maar liet hem niet los en bleven tot vroeg in de ochtend bij elkaar.

Olivier Appelman was vierentwintig, brandweerman op de 'Kazerne IJsbrand' die in een oud schoolgebouw zat aan de Berberisstraat in Amsterdam-Noord. Hij woonde ook in Noord, aan de Motorwal in een flatje met uitzicht op de jachthaven. Hij nodigde haar uit om te komen kijken op de kazerne waarna hij haar mee zou nemen naar z'n flat en voor haar ging koken. Hij was volledig selfsupporting sinds hij anderhalf jaar geleden zijn aanstelling kreeg en bijna gelijktijdig de flat betrok.

Hij zorgde voor zichzelf, had niemand nodig en dat sprak haar aan. Ze vond hem een knappe verschijning en ondanks dat hij wat onhandig leek in de omgang gaf ze hem een kans. Zonder dat ze ook maar iets losliet over haarzelf. Hij ontpopte zich tot een aangename en prettige persoon die zijn vak met ambitie uitoefende, leidinggevend aan een team op een brandweerwagen. Ze kreeg vooral respect voor hem toen hij vertelde over zijn trauma's. Die hij meemaakte door mensen die het leven lieten in een brand. Waar hij niet meer kon helpen om ze daaruit te bevrijden. Dat maakte hij soms mee. Verantwoordelijk was voor de ladderwagen die toegang gaf tot een verdieping waar een brand woedde. Met regelmaat betrad hij een kamer waar het vuur al was uitgeraasd. Werd geconfronteerd met een verkoold lichaam in de resten van een bed, een man, een vrouw en soms ook een kind. Hij kon dat tot nu toe nog wel aan. Vertelde haar gemotiveerd dat hij baat had bij de opvang die geboden werd. Hij kon daar zijn ervaringen en gevoelens kwijt, dat hield hem op de been. Vooral als hij onderdeel was in de redding van mensen. Daardoor wist hij het meeste wat hem overkwam te relativieren.

En terwijl hij dit vertelde bereidde hij de ingrediënten voor voor de maaltijd die hij klaar maakte. Ze hing aan zijn lippen, omdat ze wat in hem zag. Die nacht bleef ze voor het eerst slapen bij een man. Een man bijna even lang als zij, die op zichzelf woonde, werkte en zo nu en dan uitging, dat haar bekend voorkwam. Ze had nog nooit een jongen gezoend. Maar die avond met hem, door de sfeer, de rust die hij uitstraalde. Het gemak waarmee hij het haar naar de zin maakte, zonder dat ze ook maar een moment stilvielen in het gesprek, zorgde bij haar voor het gevoel dat ze hem wilde zoenen.

‘Olivier,’ zegt ze, ‘kom eens hier.’

‘Hoezo,’ vraagt hij, terwijl hij zich naar haar omdraait.

Ze loopt naar hem toe met uitgestrekte armen, waar hij inloopt en haar omhelst. Ze kijken elkaar in de ogen en hij is verbaasd dat ze dit zo doet. Alsof ze ervaring heeft.

'Ik wil dat je me kust,' zegt ze.

Voorzichtig kust hij haar. Zijn handen zakken omlaag over haar rug en trekt haar tegen zich aan. Ze drukt zijn tong terug, woelt met de hare in zijn mond en proeft hem. Haar haren rijzen ter berge. Ze krijgt de kriebels van hem, drukt haar onderlichaam tegen het zijne en hangt aan zijn nek. Ze krijgt niet genoeg van de opwindning die ze in haar lichaam voelt. De wellust die ze ervaart en gooit haar principes overboord. Hijgt in zijn oor: 'heb je condooms in huis?'

Hij knikt. Vraagt met een glimlach: 'wat ben je van plan?'

'Vrij met me, alsjeblieft. Maar doe het voorzichtig want je bent mijn eerste,' antwoordt ze, verlegen. En ondanks haar lichtbruine tint kleurt ze roze in haar gezicht.

'Weet je het zeker?' vraagt hij. 'We kennen elkaar nog geen zesendertig uur als je optelt hoeveel tijd we samen zijn.'

'Je voelt goed,' antwoordt ze. 'Dat heb ik nog nooit gevoeld voor een jongen, laat staan voor een man als jij.'

Hij trekt haar stevig tegen zich aan, kijkt haar in haar donkerbruine ogen. Zegt: 'hoe zou je dat willen? Jouw eerste keer, om te voorkomen dat het tegenvalt.'

'Je moet me wel aankijken,' antwoordt ze, bedachtzaam. 'Maar het idee dat jij met je volle gewicht op mij ligt dat lijkt me niet prettig.'

'We zouden het op een stoel kunnen doen,' zegt hij. 'Dan kom jij op mij zitten en merk je vanzelf wat prettig aanvoelt.'

Ze knikt een paar keer. Enthousiast geeft ze hem een kus op z'n wang. Antwoordt: 'laten we dat maar doen. We gaan eerst even onder de douche, dan doe ik daarna een luchtje op.'

Ze loopt hem achterna naar zijn slaapkamer en kleden zich uit. De opwindning die ze voelt blijft als ze zijn lichaam ziet, gekleurd door de zon en goed gebouwd. Met een penis waarvan ze zich afvraagt of die wel in haar past.

'Je hebt bepaald geen kleintje,' zegt ze, en hij trekt zijn schouders op.

'Je bent mooi en dat werkt,' zegt hij. 'Heel mooi.'

Ze voelt weer dat ze kleurt. Loopt naar hem toe, pakt zijn hand en trekt hem de badkamer in. Voor haar gevoel is het

nu of nooit, zo benieuwd is ze.

Hij schuift de douchedeur open, zet de mengkraan aan waarna hij onder de waterstraal stapt.

‘Heb je toevallig een haarkapje?’ vraagt ze, en hij schudt zijn hoofd.

‘Dan maar zonder,’ zegt ze, met een lach.

‘Nog even,’ zegt hij. ‘Dan is het lekker warm.’

Een paar tellen later pakt hij haar uitgestoken hand en helpt haar naar binnen. Hij slaat zijn armen om haar heen, legt zijn hoofd in haar hals en zachtjes beweegt hij haar heen en weer, terwijl het warme water tussen hen doorloopt. Ze kust hem als ze zijn erectie tegen haar buik voelt. Woelt opgewonden met haar tong in zijn mond en proeft het douchewater dat erin loopt. Hij wrijft met z’n hand in haar bilspleet. Over haar anus naar onderen, ze zet haar benen wat uit elkaar. Voelt dat ze rilt als hij met z’n hand haar vagina omsluit en met z’n wijsvinger tussen haar schaamlippen beweegt. Ze bijt hem zachtjes in zijn schouder. Kreunt als hij met twee vingers voorzichtig bij haar naar binnen gaat.

‘Pas op, dadelijk word ik nog ontmaagd,’ fluister ze in zijn oor. Hij laat haar los. Pakt een spuitfles doucheschuim en wrijft haar langzaam in. Voelt haar lijf, haar kleine stevige borsten waarop haar tepels stijf naar voren staan van de adrenaline die door haar lijf giert. Hij geeft het flesje aan haar en zij doet wat hij bij haar deed. Is verbaasd dat zijn penis zo hard aanvoelt, klopt van opwinding.

‘Kom je,’ zegt ze. ‘Droog me even af dan doe ik mijn haar.’

Zodra ze afgedroogd zijn en zij haar haar in een handdoek heeft gewikkeld pakt hij een keukenstoel en zet die midden in de woonkamer. Hij gaat zitten, pakt haar uitgestoken hand en helpt haar op zijn schoot.

Drie keer vreeën ze die nacht. Twee keer beleefde ze een orgasme dat haar ogen deed draaien in hun kassen. Ze sliep tegen hem aan in zijn armen met één been over de zijne, en hij hield haar vast de rest van de nacht alsof hij haar niet meer kwijt wilde.

Ze werd wakker door de zon die in zijn slaapkamer
scheen. Stapte uit bed en keek naar buiten, het mooie weer
en de bootjes in de haven.

‘Mooie plek,’ dacht ze.

